

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. április 28.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AZ ÚR REJTETT MUNKÁJA A GONDVISELÉSÉBEN

Köszöntés igéje: Zsoltár 68,20-21a

Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene! Szela. Ez a mi Istenünk a szabadításnak Istene.

Énekek: 125; 261

Lekció: 2Sámuel 17,15-29

Alapige: 2Sámuel 17,15-29

Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen s ilyen tanácsot adott Akhitófel Absolonnak és Izráel véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam. Azért sietve küldjete el, és üzenjétek meg Dávidnak ilyen szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem inkább menj át, hogy valamilyen képen el ne nyelettsék a király és az egész nép, mely vele van. Jonathán pedig és Akhimás a Rógel forrásánál álltak, a hová elment egy leányzó, ki megmondá ezeket nékik, és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarták magukat megmutatni, bemenvén a városba. Meglátta mindazáltal őket egy szolgál, és megmondá Absolonnak: Elmentek azért ők ketten sietséggel, és elmentek egy ember házába Bahurim városában, kinek tornácában volt egy kút, és oda szálltak alá. Az asszony pedig egy terítőt vett és beterítette a kút száját, arra pedig darált árpát hintett; és nem vették észre. Mentek pedig az Absolon szolgálai az asszonyhoz a házba, és mondták: Hol van Akhimás és Jonathán? Felele nékik az asszony: Átgázoltak a patakon. És keresték őket, de mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe. Mikor pedig elmentek, kijöttek a kútból, és elmenvén, megmondták ezeket Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljete fel és menjete által gyorsan a vízen; mert ilyen tanácsot adott ti ellenetek Akhitófel. Felkelt azért Dávid és mind a vele való nép, és által keltek a Jordánon, míg megvirradt; egy sem hiányzott, aki által nem ment volna a Jordánon. Látván pedig Akhitófel, hogy az ő tanácsát nem hajtották

vége: megnyergelte szamarát, és felkelvén elment házához, az ő városába; és elrendezvén háznépének dolgát, megfojtotta magát, és meghalt; és eltemették az ő atyjának sírjába. És midőn Dávid Mahanáimba érkezett, átkelt Absolon a Jordánon, ő és Izráelnek férfiai mindnyájan ő vele. És Amasát tette Absolon fővezérré a sereg felett Joáb helyett. Amasa pedig egy férfi fia volt, akinek a neve az Izráelita Jithra volt, aki bement Abigailhoz, a Náhás leányához, ki Sérujának, a Joáb anyjának nővére volt. És tábort járt Izráel és Absolon a Gileád földén. Lőn pedig, hogy mikor Dávid Mahanáimba jutott, ímé Sóbi, az Ammoniták városából, Rabbából való Náhásnak fia, és a Ló-Debár városból való Ammielnek fia, Mákir, és a Gileád tartományában, Rógelimben lakozó Barzillai. Ágyneműt, medencéket és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt árpát, mézet, vaját, juhot, ünsajtokat hoztak Dávidnak és az ő vele való népnek eleségül. Mert azt gondolták magukban: A nép éhes, fáradt és eltikkadt a pusztában.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, te több ezer évvel ezelőtt kijelentetted ennek a zsoltárnak is drága örömhírét. A zsoltáros imádsága lehetett, de a te szavad neki és számunkra is. És valóban önmagában az már erősítő nekünk is, bátorító, hogy tudjuk, hogy nálad ott a békesség akkor is, amikor lehet, hogy harcok, háborúk vannak, még a te néped életében is.

Imádunk téged, hogy az ószövetségi imádságokon keresztül is te önmagadra mutattál mindig először, és úgy a tiéidre.

És azért is imádunk, mert az ószövetségi időben is és a mi időnkben szintén a téged nem ismerők így is megismerhetnek, hozzád térhetnek bűnbánattal.

Urunk, a mostani helyzetben is a világban látszik, milyen az, amikor a bűnös ember nem benned bíz, nem rád tekint, hanem a bűn uralma alatt cselekszik világméretekben is. De köszönjük, hogy te akkor is uralkodsz.

Bocsásd meg, kérünk, ha ezt elfelejtettük esetleg, emiatt aggodalmaskodni kezdtünk, félni. Áldunk, hogy van reménységünk, és köszönjük, hogy az Úr Jézusban élő reménységünk lehet.

Arra szeretnénk kérni, hogy ma is hadd tekintsünk rád. Hadd lássuk Jézust, a kereszten győzelmet aratott, dicsőséges, feltámadt Urat Szentlelked és igéd által.

Kérünk arra, hogy így lehessünk mi is békekövetek, különösen azok között, akik egyáltalán nem ismernek, de az életükben talán háborúság is van a szó lelki értelmében. A Kárpátalján élő magyarjaink, magyar lelki testvéreink a szó fizikai értelmében is háborúban levők között hadd legyenek áldássá.

Kérünk téged arra, munkálkodj így, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Még a pasaréti szolgálatom kezdetének esztendeiben adatott meg nekem, hogy meglátogathattam egy bábjátékost, színészt, aki bábkészítő is volt. Beszél-

gethettem vele ott a házában, megmutatta a játékokat, ma is értékek ezek, értékesek. És rendkívül tanulságos volt hallani az ő hivatásáról, ahogy készítette a játékokat, illetve ahogy ő is megmutatta, hogy hogyan lehet mozgatni némelyiket. Én gyerekkoromban soha nem voltam bábszínházban. Szerettem volna, de ez nem adatott meg – majd egyszer talán sikerül –, de tévén keresztül láttam. Különösen azokat szerettem, amikor huzalokon mozogtak a bábok, mert ott még inkább látszik, hogy nagyon ügyesnek kell lenni a bábszínésznek.

A bábjátékos művészi mozdulatai megmutatkoznak a bábfigurák mozgásában. Titkon irányít, nem látszik igazából, hogy hogyan is mozognak, de a legapróbb mozdulatok is a történetet mutatják be. A gyerekek vagy a felnőttek is nevetnek vagy sírnak, megértik a történetet, látják minden mozdulatát annak a mesének, a játéknak, de közben valaki ott a háttérben mozgat.

És ahogy hallhattuk, az Úr napja istentiszteletében, noha én nem lehettem itt Pasaréten, mert a fiatalokkal voltam Tahiban, ahol összifjúsági csendes hétvégén vehettem én is részt, de olyan jó volt visszahallgatni a felvételtől, hogy az Úr ott Tahiban a fiataloknak is és itt a gyülekezet számára is az elmúlt úrnapján arról az Úrról beszélt, aki mindent irányít és ezekben a történetekben ez valóban nagyon hangsúlyos is.

Az Úr irányít mindent. De nem bábfigurákként – ránk gondolva –, hanem felelős, tetteikért felelős bűnös emberekként, de már az Úr kegyelméből az ő népe tagjaiként lehetünk itt – remélem, te is – hívó bűnös emberekként.

A fiatalok számára is elhangzott, hogy az Úrnak milyen páratlan terve és célja van az ő életükkel is az élet nagy kérdéseiben, de egyszerű hétköznapi helyzetekben is mindent az Úr irányít. Szükségünk is van a tanácsára – hallhattuk az Úr napján az istentiszteleten –, és maximálisan benne van minden felelősségünk nekünk is, hogy bízunk-e ebben, ennek az örömében tudunk-e élni vagy vigasztalásában, ha bátorítani akar az Úr a nehézségek és a bajok idején.

Dávid élettörténetének a mostani élethelyzetében tényleg erről van szó, hogy amikor a saját fia föllázad ellene, mint édesapa ellen és király ellen, emiatt a nép is szenved, háború van. És mi is átérezzük most, hogy mit jelent a fizikai értelemben is a háború szörnyősége. Gondolom, számotokra is minden nap szomorúság lehet a híreket hallgatni. Ugyanakkor ma is áll, hogy mindent az Úr irányít és ma is minden a szerint történik az Úr népével is, amit az Úr eltervezett. Az ő irányítása alapján történik minden.

És ha ezt az Úr népe hiszi, vallja, akkor megtapasztalhatja a bibliai történet hangsúlyát. Tudatosan nem szerettem volna most felolvasni a 14. verset, mert azt hallhattuk az Úr napján is, ez volt az alapige. De most így a folytatás miatt mégis halljátok meg: „És monda Absolon és Izráelnek minden férfia: Jobb az Arkeabeli Khúsainak tanácsa az Akhitófel tanácsánál. Az Úr parancsolta pedig, hogy az Akhitófel tanácsa elvettessék, mely jó volt, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra.”

Az Úr irányít mindent a háttérben, Absolon veszedelme nem sokára bekövetkezik – a 18. részben a folytatásban erről olvashattunk is. De kiderül, hogy még mielőtt ez bekövetkezne, az Úrnak tetszett megmutatni, hogy az ő irányí-

tása alapján, fényében még az Absolon veszedelmét, közvetlen bukását megelőző események, cselekvések is azért történnek, hogy megmutassa az Úr, milyen vagyok, amikor én védem azt a királyomat, azt az én népemet, akit támadás érhetett. A végső győzelem sem kérdés, de én már most az én gondviselő munkámban meg fogom mutatni, márpedig én vagyok a győztes. És lehet, hogy kemény támadás érheti a királyomat, az Isten országával szemben az ellenség bármit megtehet látszólag, de akkor is a háttérben én mindent irányítok, kezembben tartok, mindent úgy fogok mozgatni, hogy megmutassam, ki vagyok én, kik azok, akik hozzám tartoznak, és győzelemre viszem az én tervemet, ügyemet. Amit megérttem, azt végbe fogom vinni.

Gondviselő munkájának négy apró mozzanatát emeljük majd ki a történetből. Az, ahogyan az Úr biztossá teszi az ő cselekvésének, az eseményeket irányító munkájának a valóságát, apró részletekbe menően is, de egyszerűen teljesen biztos minden. Az időzítésben is megmutatja, hogy amit ő időzít, az a legjobb időben történik és megy végbe. Még ahogyan az áruló megítéltetését is leírja a kijelentésben, elmondja, megmutatja, hogy az Úr ellen támadó gonoszok, az árulók is végső soron mégis az ő szabadítását igazolják. Aztán pedig látjuk, hogy az ő szeretett népe, amikor bízik benne, akkor egymást is hogyan támogatják. De mindenben az Úrnak a gondviselő munkája.

Biztos és részletes – ez lesz az első. A 17. vers így szól: „Jonathán pedig és Akhimás a Rógel forrásánál álltak, ahová elment egy leányzó, ki megmondá ezeket nékik, és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarták magukat megmutatni, bemenvén a városba.” Absolon veszedelme az Úr döntése szerint biztos, hogy be fog következni. Az üdvtörténeti leírásban, itt a 17. részben, ezt megtudjuk a 14. versből. Ez a vers, ami a 14. vers utolsó kifejezéseiben hangzik, egy olyan kijelentés, ami ezekben a történeti könyvekben újra meg újra előjön – majd figyeljük meg a folytatásban is –, az Úrnak a munkája, az Úr személye konkrétan ott meg van nevezve, hogy miközben olvassuk az eseményeket, történéseket, lássuk, hogy ki van a háttérben. Ez egy picit olyan, mint hogyha a bábszínész megmutatná, hogy akkor ő hogyan is dolgozik, meg egyszerűen ő van a játék mögött, leleplezi magát.

És ez a fontos, hogy még mielőtt végbe vinné végérvényesen a döntését Absolon bukásával, előtte megmutatja, hogy de én addig is meg akarom mutatni, hogy én hogyan alakítom az eseményeket, hogy látszódjon világosan mindenki számára, aki olvassa bármikor ezeket a történéseket, hogy én mindenek fölött Úr vagyok. Nemcsak a végső győzelemben, hanem az azt megelőző győzelmeimben is.

És itt a hangsúlyos, hogy a 17. versben befűzte, odatette, odatetette az Úr Lelke a szentíróval az eredményét is ennek a két fiatalnak a munkájánál. Meghallották a leányzótól a híreket – emlékeztek, Khúsairól nem tudjuk meg, hogy most ő hallhatta-e a tanács, Absolon és a tanácsa döntését, vagy sem, egy biztos, hogy ő mindkét álláspontot el akarta mondani Dávidnak, és mindkét álláspontra nézve védekezni kell. Ezért kellett gyorsan átkelni a Jordánon, átkelve pedig felkészülni arra, ha esetleg egy hatalmas sereg jön majd támadni. És

erről lett szó a végén. De Khúsai mindkét lehetőségre figyelmezteti Dávidot. Gyorsan át kell kelni és készülni kell a harcra.

És megtudjuk a 17. versben, hogy Dávid megtudta ezt a hírt. És csak utána, a 18. verstől kezdődően derül ki, hogy azért nem is volt olyan egyszerű eljutni ennek a két fiatal embernek Dávidhoz. Egy gyönyörű izgalmas történetrészlet van itt előttünk. Nem tudom, hogy mikor olvastátok az ígét így a napi csendességben, eszetekbe jutott-e hasonló esemény. Nekem egyből. Szóval nem a készülés miatt most, amikor az Úr előtt elcsendesedtem, hanem már a napi csendességben is nekem egyből eszembe jutott, ami Ráhábbal történt Jerikónál. És azért lett fontos a személyes üzenetben számomra is, hogy a Ráháb történeténél – emlékeztek – az Úr készül odaadni az ígért földjét a népének. Több száz évvel korábban már megígérte Ábrahámnak, most jött el az ideje, Jerikó lesz az első város, ami el fog pusztulni, és a Ráháb története, ahogyan a kémeket ő megmenti, elrejt, hasonlóan az itt olvasott eseményekhez, megmutatja, hogy még messze nincs elfoglalva az ígért földje, hát még mennyi harcra lesz szükség, de Ráháb története azt mutatja, hogy olyan, mintha már minden megtörtént volna.

Ez az egyszerű mozzanat tehát, hogy mennyire biztos az Úr munkája, hogy ő előre leírja, bejelenti, hogy eredményes az a cselekvés, amit szándékoznak tenni azok, akik segíteni akarnak a királyának. Az Úr gondoskodó, védelmező kezének az apró tettei utána be lesznek még mutatva, de ezek már csak részletezik azt, ami itt teljes mértékben biztos.

Itt miről van szó? Az Úr választott királyát és népét támadás érte. Emlékeztek, hogy Jézus is beszélt erről. Péternek hogy is mondta? „A pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat” – hiába támadják az Úr Jézus országát is az újszövetségi időben. Az Úr Jézus uralma, az Úr Jézus győzelme is végérvényesen kijelentetett, tudott. Még azt is tudjuk, hogy a Sátánnak mikor és hogyan lesz végérvényesen vége. Mindent tudunk mi is.

Itt arról volt szó, hogy a két fiatal elment és elmondta Dávidnak. De utána derült ki, hogy mennyi bajuk volt, mennyi probléma. Ott vállalni kellett sok mindent azoknak, akik segítettek, életveszélyt is. De teljes mértékben biztos volt az eredményesség, mert az Úr irányít mindent, és az ő gondviselő munkája leleplezi az ő titkos tervének, céljának, szándékának minden mozzanatát. De az övéinek előre megmondja, hogy de ti mindig abban éljétek, hogy mintha semmit nem kellene tennetek, mert én mindent elvégzek, de közben mindent tehetek.

Hogyan támad a Sátán ma? Hogyan támadja ma az Úréit a Sátán? Az örök életünket nem tudja elvenni. Egyet tud esetleg, hogy a földi életünknek ezt a részét, amit ebben a világban élünk, próbálja azt elhitetni vele kapcsolatban, hogy nem lehetünk boldogok, nem lehetünk győztesek. És lehet, hogy nektek is szoktak lenni bukásaitok, amikor még látszólag úgy tűnik, mint hogyha vesztes lenne az Úr népe. De az Úr a harcok során, még ha vannak is csatavesztéseink, akkor is meg fogja mutatni, hogy de hát a győzelem mindig az övé, az övéi mindig védelem alatt vannak, a harcaik során is.

Ráhábnak is el kell bújtatnia a két kémet. Itt a két fiatalt kellett elbújtatni, de az Úr megőrizte őket.

Pál apostol hogy jutott Rómába? Elég furcsa módon. Még hajótörés is szerepelt. Nem hajókirándulás, hanem hajótörés. Közben pedig már évekkel korábban is, minimum hónapokkal korábban az Úr kijelentette, hogy Rómába is el fogsz jutni és ott is bizonyosságot teszel rólam. Biztos volt a célba érkezés, bár Pált is kellett erősíteni, de az erősítés, hogy megjelent az Úr angyala, ez része volt annak, hogy az aprólékos, részletekbe menő isteni gondviselő munkának milyen mozzanatai vannak. Ezt az Úr nagyon jól tudja. De mi a kijelentésből látjuk az Úr munkájának a végét is mindig. Az Úr Jézus uralma győzelme nem kérdés. Nekünk még magasztosabb ez az egész üzenet, mint a Dávid története számára és Dávid számára. A szó lelki értelmében vett királysága az Úrnak, országa ma is így tartatik meg.

Az ifjúsági hétvégén is már kezdték mondani az egyetemre, főiskolára járók, hogy vizsgaidőszak közeledik, hétfőn pedig az érettségizők kezdik az írásbelit. És ugye milyen jó ezt így kimondani is, hogy a vizsgaidőszak, érettségi sikere biztos. És az, hogy hogyan fog végbe menni, hogyan lesz küzdés, lehet, hogy még sírás is lesz, mert valami nem úgy sikerül, ahogy szeretné a hívő fiatal. De az Úrnak akkor is megvan a terve, és amit ő eltervezett velük, veled, azt végbe fogja vinni. Utólag mi már könnyebben mondjuk ezeket, de aki közületek érettségizett vagy felvételizett és már akkor ismerted az Urat, emlékezhetsz, hogy hogyan erősített az Úr akkor téged is. Az Úr harca, a gondviselő munkájának az apró részletei a biztos célért is.

Amikor a missziói harcokról van szó. Itt Absolon támadt Dávid királysága ellen. A misszióban pedig arról van szó, hogy a Sátán hatalmában levők között ott van az Úr népe, mert az Úr harcol az elveszettekért még mindig és menteni akarja őket. És ebben vagyunk eszközei.

Vannak keményebbnek tűnő személyek, a keményszívűek. Főleg, ha hozzátartozók vagy közeli barátok és évek vagy évtizedek óta még mindig kemény a szívük. Itt is olyan bátorító azt kimondani, hogy az Úr győzelme nem kérdés. Miket mond az Úr akkor, amikor a keményszívű, a nagyon keményszívűekkel kapcsolatban akar bátorítani, hogy de légy kitartó? Még azt is kijelenti az Úr a Péter 1. levele 3. részében, hogy lehet, hogy még ígének se kell elhangoznia egy hívő asszony szájából, de ahogy él éveken vagy évtizedeken át, a hitetlen férjét az Úr megnyerheti bármikor.

Bárányokként küld bennünket az Úr. Kik közé? Bárányok közé? Fekete bárányok közé? Nem. Farkasok közé. Micsoda kiváltság bárányokként a farkasok közé menni az Úr harcában. Biztos a győzelem? Ha bárányok mennek a farkasok közé, akkor kinek van győzelmi esélye? A látszat az, hogy a farkasnak. De hát itt mindent az Úr irányít. És az nem véletlen, hogy pontosan az ilyen ígék után hangzik el, hogy nektek még a fejetek hajsza is mind számon vannak tartva. Mert bárányokként a farkasok közé, csak én vagyok a jó pásztor és vigyázok rátok.

És még egy gondolat. Ez is nagyon fontos: ami itt a két fiatalemberrel történik, meg azok, akik itt munkálkodnak az ő életben maradásukért, az mind-

mind Dávidért és Dávid ügyéért. Mi meg így mondhatjuk: Jézusért és Jézus ügyéért. Bármilyen téged ér, veled kapcsolatban zajlik, akkor is, amikor örömteli események, akkor is, ha nagyon fájók és talán sírni is kell a hívő embernek, de minden Jézusért, Jézus ügyéért, az Úr királyságáért, az Úr országáért veled kapcsolatban. Biztos a győzelem, biztos a végkifejlet, de addig is, amíg az megmutatkozik, munkálkodik az Úr gondoskodó szeretete.

Könnyű megjegyezni, ez a Sámuel 2. könyve 17. része és a János evangéliuma 17. része is ismerős talán, az Úr Jézus imádsága a mennyei Atyához. Ott kifejezetten ezt kérte az Atyától: Atyám, nehogy kivedd őket a világból! Csak az kéne! Őrizd meg őket a gonosztól! „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” És abban az imádságban arról is beszél Jézus, hogy mi mindent kell vállalni érte és hogyan lesz akkor az elveszett világ számára Jézus mégiscsak megismerhető, és Jézust megismerve megterhetnek az elveszett világ tagjai.

Dicső uralmáig e világban akar bennünket is az Úr tartani, ahol lehet, hogy támad az ellenség, de nincs semmi esélye a győzelemre. Ez abban is látszik, ahogyan megmutatja az Úr, hogy az árulónak milyen a megítéltetése.

Nagyon tragikus Akhitófelnek, Dávid szeretett tanácsadójának az életsorsa. Egyetlen vers. A fiatalemberekről több versen keresztül olvashattunk, itt egy versben elmondja, hogy mi történt az árulóval. Az áruló mindent elvégzett, ott-hon a családjában, aztán magával is végzett. Ezt olyan szomorú így kimondani, de mégis így szeretném kimondani. Mindent elvégzett, amit fontosnak tartott a családja miatt, a végén pedig magával végzett. Mert ő az Úr ellensége lett, Dávid ellensége lett és megmaradt árulónak. Olyan fájó ezt olvasni: „Látván pedig Akhitófel, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre...” Az Úr szándéka, akarata a 14. vers zárórészében – hallottuk –, Absolonnak semmi esélye nem lehet, ezt az Úr elrendelte, és olyan szomorú, hogy Akhitófel Absolon mellett áruló Dáviddal szemben. De az isteni titkos szándék, akarat, ahogy végbe megy a láthatók színterén, és ezt látja az áruló, véget vet az életének. Ez nem örömhír az árulónak, ahogyan az Úr munkáját látja, az Úr gondviselő munkáját látja az áruló Akhitófel és számára ez nem örömet jelent, nem hitet, boldogságot az Úrban és Dáviddal, hanem neki ez nagyon rossz hír, és úgy érzi, hogy véget kell vetnie az életének.

Ugye milyen szomorú ezt is így mondani, hogy biztos, hogy eszünkbe juthat azonnal, hogy Jézus mellett is volt egy ilyen áruló. Majd nézzétek meg, mert most olvastuk nemrég a Máté evangéliumában a 27. részben, ugyanez a kifejezés van: Júdás pedig látta, hogy mi történik Jézussal. „Amikor Júdás, aki őt elárulta, látta, hogy elítélték, megbánta dolgát, visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és a véneknek” – és ő is sok mindent elrendez. Júdásnál pedig az a szomorú, hogy nem Jézushoz megy a keresztfához bocsánatért, hanem egy másik fához megy és ő is véget vet az életének.

Ez a tragikus gondolat a történetben. De az Úr oldaláról figyelve mit látunk? És minden ilyen történetrészlet, amikor azt látjuk, hogy az Úr ellenségei nem győzhetnek, és az Úr ellenségei már a földi életükben is ítéltetnek. Az örök

élet kérdését, ezt az Úrra bízhatjuk, hogy Akhitófel örök életben lesz majd, ahol mi is lehetünk vagy örökre elveszett lesz. Ez az Úr titka, ezt bízunk az Úrra. De ami a földi életében történt, az mindenképpen szomorú példa. De ez a szomorú példa is mégis az Úr gondviselő munkáját ragyogtatja. Milyen az, amikor az Úr ítélt, de közben az ítéletét hogyan munkálja az övéi szabadításáért. Az egyiptomi fáraó is, az egyiptomi nép a tíz csapás során, az ítélet volt, de az az Úr népének meg szabadítás.

Absolon biztos, hogy el fog veszni, a 18. részben majd látjuk is, hogy hogyan, de Akhitófel sorsa, életsorsa vége szintén mutatja, hogy Akhitófel elveszett, Absolon is el fog veszni. A gonosz megítéltetése mindig az Úréi, az Úr királya megtartatását, győzelmét mutatja ma is.

Nekem eszembe jutott, hogy hogyan veszett el Ceaușescu éppen karácsonyi időszakban. Az nagyon nagy pecsét volt arra nézve, hogy az Úr nem hagyja magát meggyalázni, megszégyeníteni. A magyar nép számára utána nem jöttek könnyű idők még Erdélyben, meg hát ma is vannak problémák, de azért azt az Úr nem tűrte, ami gonoszság ott zajlott, azt már nem tűrte az Úr, és valamilyen módon szabadságot hozott.

Gondviselő munkája látszódik abban az időzítésben is, ahogyan Dávidról gondoskodik. Időben értek oda a fiatalok, Dávidnak gyorsan kellett átkelni, meg az embereinek a Jordánon, és sikerült gyorsan átkelni. Dáviddal kapcsolatos történetek a felolvasott versekben nem is egymás mellett vannak, hanem egy-egy mozzanat megemlíttetik még mellettük is. Természetes védelmet jelent a Jordán, mint határfolyó, és ha Akhitófel tanácsát akarta volna Absolon mégiscsak követni, akkor ők mentek volna azonnal támadni, de már a Jordánon átkelt, tehát nem bírták volna mégsem meglepni.

Aztán pedig ahol Saul fia, Isbóset is lakott, amikor egy darabig ő király lehetett, Mahanáimban, egy városkában, egy városban. Az írásmagyarázók kiemelik, hogy mindenképpen olyan város volt, amiben egyfajta védelmet is tapasztalhatt, aki ott lakott. És Dávid ennek a városnak a védelmét élvezi már, amikor megtudtuk, hogy most már Absolon is átkelt ezzel a hatalmas sereggel.

Az Úr időzítését úgy kiemelve tehát, hogy amikor veszély az, hogy gyorsan jön az ellenség és letámadhat, és ott baj van, de akkor már jobb helyen vagyok, védettebb helyen. Amikor már felvonult a hatalmas sereg, de már a város védelmében maradhatok, lehetek és mehetek majd úgy harcolni. Ugye megtudtuk, hogy Dávidnak nem is kellett menni harcolni, mert az emberei nem engedték. Ütközetre készülve az ellenség, a lázadó fiú, de az Úr szolgái valamilyen módon akkor is védelem alatt vannak, és úgy mehetnek aztán ütközetre. Lesz harc, kell harcolni – a 18. rész ennek a leírása lesz majd –, de akkor is az Úr időzítése két pillanatra nézve is megmutatta, hogy én akkor is védelek benneteket.

Sok ilyen időzítése volt az Úrnak a bibliai történetekben, hogy éppen akkor, éppen jókor megtörténik valami. Megint Pálra/Saulra gondolva, talán emlékeztek, hogy őt is egyszer Damaszkuszból ki kellett menteni, mert már rögtön az elején meg akarták majd ölni, de aztán leengedték ott a városfalon és így megmenekült Pál élete.

Jézust mikor kellett legelőször megmenteni? A születése után? Talán emlékeztek a történetekre itt is. Még szinte meg sem született Jézus, és már ott is kellett sok mindent tenni az Úrnak, mert József el akarta bocsátani Máriát. De amit megígért az Úr mindörökre, az ő tetteinek az időzítése tekintetében is bízhatnak az övéi benne.

Hogy vagy az idő, az időzítések kérdésével, amikor azt látod, hogy harcra kell készülni vagy már harcban is vagyunk? Lehet, hogy úgy érzed, hogy már el vagyok késve, hogy ilyen módon hogy lehet nekem ilyen időben átéreznem a szabadítását az Úrnak. Az Úr gondoskodása mindig a megfelelő időben történik, biztosak lehetünk a védelmében, győzelmében. Itt még csak az ütközetre készülés van, de már akkor is bátorít az Úr és vigasztal. Amikor meg az ütközet jön el, ott is minden az Úr időzítése szerint zajlik. Még akkor is, ha ott is lehetnek emberi bűnök, hibák, de akkor is az Úr megvédi az övéit.

Nekem volt egy nagyon tanulságos élethelyzet. Ha valahova először mentem a szolgálatom kezdetén, akkor oda mindig időben indultam el. Újpestre kellett mennem temetni, majdnem két órával hamarabb elindultam a tömegközlekedési eszközökkel, hogy még véletlenül se legyen probléma. És hát kiderült, hogy nagyon jól tettem, mert Újpest-központban kiszálltam és fölszálltam egy buszra, amiről gondoltam, hogy majd elvisz abba a temetőbe. És mikor odaértem a helyszínre, akkor láttam, hogy nincs ott az a név, akinek a temetésére én mentem. Megkérdeztem a temetőhuszárokat, hogy mi történhetett. És mondták, hogy valószínű nem ebben a temetőben van a temetés, hanem van egy másik is Újpesten, csak az az ellenkező irányba vivő busszal érhető el. De mivel az Úr kegyelmes volt, hogy én bennem szokássá tette ezt, hogy még véletlenül se késsünk el sehonnan, inkább hamarabb induljak el jóval, így nyugodtan volt idő visszajönni. És olyan hálás voltam az Úrnak azért, hogy ezt a szokást elvégezte bennem, és minden baj nélkül Újpest-központban átszálltam a másik buszra, elmentem a másik temetőbe, a megyeri útba és ott volt a temetés.

Az időzítés. Benne volt az én hibám, tévedésem, benne volt az, hogy az Úr valamit szokássá tett számomra, hogy ezt így csináljam, mert akkor nyugodtabb leszek, és az Úr időzítése így alakult.

Az utolsó mozzanata az ő gondviselő munkájának, és ez is annyira beszédes. Mi előzi meg közvetlenül a harc leírásának a történeti mozzanatát? Az, hogy hogyan gondoskodnak Dávidról a hűséges társak. Tehát nem arról van szó, hogy az ellenséggel mi történik, nem arról van szó, hogy az Úrnak mi mindent kell tennie azért, hogy az ellenséggel szemben az ő munkája mégiscsak végbe menjen, hanem arról beszél, hogy a barátok, a hűséges társak hogyan gondoskodnak Dávidról meg az embereiről.

És ezt is a magyar fordítás, a Károli mindenképpen nagyon jól visszaadja az ősi szövegre nézve is. Hogy konkrétan mi történik, azt csak a végén tudjuk meg a történeti részletnek. Először azt tudjuk meg, hogy kik adják az adományokat, egy csomó adományt hoznak, de hogy ők azt hozzák, meg hogy miért hozzák, az a végén derül csak ki. Először hogy kik cselekszenek, mivel kapcsolatban, aztán kiderül, hogy mit is tesznek és miért. De közben ők az Úr eszközei.

És nem véletlen, hogy a 27. vers így kezdődik: „lőn pedig”, történt pedig. Ez a kifejezés mutatja, hogy valami fontos dolog történik. Vannak olyan fordítások a magyar fordítások között, ahol nem is mindig fordítják ezt, hogy ’történt pedig’ vagy ’lőn pedig’. Mert a magyarázók is megjegyzik, hogy ezt nem feltétlenül kell fordítani, ez csak egy megjegyzés a bibliai szövegben, az ősi szövegben is. És lehet egy ilyen magyarázat, de az biztos, hogy itt nem véletlen, hogy itt van. Pontosan azért, mert csak azt tudjuk meg, hogy történik valami, de hogy mi történik, az csak a végén derül ki. Az Úr gondoskodó munkája. Nem értjük, hogy az a bizonyos bábfigura miért éppen úgy mozog, azt csinálja, hogy csinálja, és egyszer csak kiderül, hogy mi volt az egész mozzanatnak a lényege.

A személyük, az adományuk mértéke is meg a lelkiületük és a cselekedetük mutatja, hogyan gondoskodik az Úr akkor, amikor bajban van, támadás alatt az ő királya meg az ő népe. Az Úr irgalmas szeretete hogyan látszódik egy harci helyzetben, egy nagyon kemény háborús élethelyzetben az egyszerű lelki, testvéri, baráti szeretet cselekvésén keresztül.

Pált a római börtönében meglátogatták. Még ajándékokat is küldtek neki. Az első római börtönében kaphatott ajándékokat. Az Úr Jézussal kapcsolatban hol látjuk, hogy a barátok, a hűséges társak ott vannak mellette? Mert a tanítványok közül nem sokan maradtak mellette, különösen a végén, amikor neki volt a legkeményebb harca. De az asszonyok ott voltak. János volt ott egyedül a tanítványok közül. De Jánosra meg az édesanyját bízta. Az asszonyok ott voltak, név szerint is ismerünk jó párat. A hűségesek, a barátok, ahogyan gondoskodó szeretettel tesznek bármit is. De ők az Úr eszközei. Még Jézus is tapasztalta ezt. Mondja is a tanítványainak, hogy majd mindenki arról fogja megismerni, hogy ti az én tanítványaim vagytok, hogyha egymást úgy fogjátok szeretni, ahogy én szerettelek titeket. Ez a fajta szeretet van itt is. Az Úr gondviselő munkája a hűséges társak gondoskodó szeretetén keresztül.

Voltunk Neszmélyen, gyermekhéten vagy ifis héten, és éppen egy olyan esztendő volt, amikor sok minden elfogyott és nem nagyon volt gyümölcs, illetve ami volt, az elég drága. És azért úgy voltunk mindig a csendesheteken, hogy azért azt is tanulják meg a gyerekek, fiatalok, hogy lehet spórolni, illetve lehet odafigyelni arra, hogy ha valami túl drága, akkor nem eszünk minden nap száz gyümölcsöt, csak kilencvenkilencet. De most nem volt gyümölcs. És sose felejtjük el, hogy egyszer csak a hét közepe táján az egyik pasaréti testvér több ládányi gyümölcsöt hozott. Mi már megbeszéltük a gyerekekkel is, az ifisekkel, hogy lesz gyümölcs, csak nem annyi, mint amennyi szokott lenni általában, mert most nehezebb a helyzet az élelem tekintetében. Van, volt más, csak a gyümölcs kérdés. És az Úrnak tetszett, hogy hozta. Mert az a testvérünk azt mondta, hogy ő szeretne ezzel segíteni, meg ő tudta, hogy most minden olyan drága, és ő így szeretne segíteni.

Az Úr szeretete, gondoskodása. De közben az egész harci helyzetet előz meg, azaz épp a harcra nézve, a kőkemény háborúra felkészítendő azokat, akik eltikkadtak, fáradtak. És tényleg azok voltak. Fizikailag is és lelkileg is erősítő volt ez a gondoskodó szeretet.

Az Úr Jézus maga is ezt élte meg, fizikailag és lelkileg is erősítette az övét, de az igehirdetés üzenetében azt láttuk, hogy hogyan munkálkodik az Úr ott a háttérben, de az ő gondviselő munkája leleplezi az ő titkos szándékát, tervét előbb vagy utóbb, és bármi is történik, minden az Úr ügyét viszi előre.

A bábjátéknak mi örülünk, izgulunk, mint nézők, az Úr munkájában viszont nagyon is aktívan részt veszünk, részt vehetünk. És micsoda vigasztalás és bátorítás, hogy akkor az Úr harcában mi a magunk helyén tapasztalhatjuk mindazt, amit akkor és ott Dávid élt át vagy azok, akik Dávidért élték át. Mi meg Jézusért éljük át mindezeket.

Erősítsen titeket is az Úr és bátorítson. A 37. Zsoltár 4-5. verse hadd lehessen számunkra ebben is még erősítő: „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, magasztalunk azért téged, hogy te ma is ugyanaz vagy, aki Dávid idejében. És köszönjük, hogy igaz volt Dávid számára is, hogy mindent dicsőségedért, a messiási ígéretekért istettél. És hálát adunk, hogy mi pedig az Úr Jézus után élve az ő drága győzelmét már tudva megtapasztalva és várva az ő eljövetelét élhetjük át ezeket.

Segíts nekünk bízni, vigasztalást nyerni, amikor nagyon elkeseredünk a láthatók miatt. Köszönjük, hogy a te gondoskodó, gondviselő szeretetből fakadó munkád ennyire biztos, ennyire megbízhatóak még az időzítésében is.

És köszönjük, hogy te mindvégig elmész, hogy mentsed az elveszetteket, de mikor ítéled, akkor is a te igazságod ragyog föl, nekünk pedig szabadítást szerzel. Segíts nekünk, ha úgy adódik, ugyanilyen bátorító, vigasztaló barátokká, társakká lenni. És köszönjük, hogy így egymás harcait is, lelki harcait is erősíthetjük. Kérünk téged arra, hogy erősítsük is, mint gyülekezet.

Köszönjük neked, hogy gyülekezetünket is rád bízhatjuk. Különösen a beteg testvéreinket. A Covid-helyzet alakulása miatt hadd kérjük, hogy vigyázz ránk, gyógyítsd a betegeket.

És könyörülj a háborús helyzeten. Kárpátaljai magyarokon különösen is, az ottani hívó testvéreinken, és minden más nemzetségen, akik ott élnek. Adj nekik békességet lelkiekben és fizikai értelemben is, amikor békét kötnek végre. Köszönjük, hogy mi ezt kérhetjük is.

És arra is kérünk, hogy segítsd meg a parlament megalakulását, az új kormány felállítását, és majd az új államfőnek is te segítsél hivatalba állni és hűséggel végezni az ő feladatát, szolgálatát is. Köszönjük, hogy így is imádkozhatunk hozzád. Most pedig a csendben elmondott kéréseinket, hálaadásunkat is hallgasd meg, kérünk.

Ámen.

Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok. Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen: Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben.

1Péter 5,7-9a

261. ének

1. Ke-gyel-mes Is - ten, ki - nek ke - zé - ben

é - le - te - met ad - tam,

Vi - seld gon-do - mat, ve-zérld u - ta - mat,

mert csak rád ma - rad - tam.

2. Add meg énnékem én reménységem szerint való jódat!
Áldd meg fejemet, ki bízik benned, viseljed gondomat!
3. A szép harmatot miként hullatod tavasszal virágra,
Sok jódat, Uram, úgy hullasd reám, te régi szolgádra.
4. Hogy mind holtomig szívem legyen víg, téged magasztalván,
Mindenekelőtt s mindenekfölött szent nevedet áldván.